

[Arbejdsministeren.]

For så vidt angår det private arbejdsmarked er det fortsat regeringens opfattelse, at spørgsmålet om overarbejdets rimelighed og tilrettelægning er så nært forbundet med de meget varierede forhold på arbejdsmarkedets mange forskellige områder og på de enkelte virksomheder og arbejdspladser, at det ikke er et spørgsmål, som i vore dage egner sig til at blive løst ved lovgivning. Det må være en opgave for organisationerne, som da også i talrige tilfælde som led i de kollektive overenskomster – også i forbindelse med denne overenskomst – har truffet aftale om vilkårene for overarbejde og i vid udstrækning også om afspadsering. Regeringen har derfor, for så vidt angår dette område, ikke ment at burde gå videre, end hvad henstillingen i augustforliget i sig selv indeholder.

Om den administration, forslaget indebærer, vil jeg gerne sige, at jeg er meget i tvivl om, hvor effektivt den vil kunne virke, og jeg er sikker på, at de administrative konsekvenser vil blive ganske betydelige. Jeg vil gerne erindre om, at vi fra 1937 til 1946 havde en lov om forbud mod overarbejde, og at denne lov netop blev stærkt kritiseret for at være overordentlig vanskelig at administrere.

Jeg har som sagt sympati for de synspunkter, der ligger bag forslaget, men af de grunde, jeg har nævnt, mener jeg, at det problem, som forslaget retter sig imod, ikke egner sig til at blive løst ad lovgivningsvej.

Taanquist (S):

Fra socialdemokratisk side finder vi det også tvivlsomt, om der her er tale om et område, der egner sig til at lovgive om. Forholdene inden for de enkelte dele af arbejdsmarkedet er så forskellige, at spørgsmålet om begrænsning af overarbejde er et område, man nødvendigvis bør overlade til parterne selv at forhandle sig til rette om.

Inden for det offentlige er man jo nået et langt stykke ad vejen imod en begrænsning af overarbejdet gennem forhandlinger mellem staten og de organisationer, som staten forhandler med. Vi finder det rigtigt, at man også på det private arbejdsmarked selv finder frem til løsninger, der kan begrænse overarbejdet på en måde, som er både forsvarlig og acceptabel for de enkelte områder, og det skal vi da gerne være med til at opfordre parterne til.

Voigt (FP):

I fremskridtspartiet er vi dybt uenige med forslagsstillerne. I en tid, hvor vi skylder millionvis af arbejdstimer væk på grund af den uanstændige gældsætning, landet er bragt i, skal der derimod knokles og atter knokles. Vi har kun ét eneste råprodukt her i landet, og det er vores næver, og de skal bruges.

Vi vender os imod forslaget, og jeg skal så blot føje til, at man kan se, hvad vi mente om dette forslag, ved at læse Folketingets Forhandlinger fra den 18. marts 1976, sp. 7334–7335 og sp. 7343–7344.

Holm (V):

Et forbud mod overarbejde hører til i rækken blandt velmente forslag, der skulle føre til en efter forslagsstillerens mening bedre eller i hvert fald anden fordeling af den forhåndenværende beskæftigelse. Venstre finder, som jeg gav udtryk for det under forespørgselsdebatten, at den første og væsentligste opgave er at få styrket beskæftigelsen og ikke blot resignerende at omfordele denne.

Dette velmente forslag fra SF gør sig for det første bemærket ved at være et indgreb i aftalefriheden, idet der er tale om et forbud og ikke alene på organisationsplan, hvilket SF ellers plejer at vende sig imod, men tillige et indgreb i den enkeltes aftalefrihed, og ikke mindst dette finder jeg yderst betænkeligt. For det andet synes forslaget ikke umiddelbart praktisk gennemførligt, men det vil udvalgsbehandlingen vel kunne afklare.

Venstre kan ikke på det foreliggende grundlag anbefale en lovgivning efter de i forslaget angivne retningslinjer.

Palle Simonsen (KF):

Det er klart, at i en situation som den, vi finder os i nu, vil det være muligt at begrænse overarbejde på visse områder, således at det kan give en bedre arbejdsfordeling. Men som det allerede er nævnt af visse ordførere, er det jo ikke nogen løsning på problemet, når man skal vurdere det langsigtet. Den måde, som SF har stillet det op på her, i den bastante form, som vi møder det, kan vi under ingen omstændigheder acceptere.

I øvrigt er det jo en interessant situation i dag, for nu er vi altså vidner til – jeg har godt set, at SF også indrømmer det i bemærkningerne – at SF godt vil gribe ind i bestående overenskomster. Det er altså ikke et princip, som man på ethvert tidspunkt går imod, men